

ERETZ ISRAEL - THUISLAND VAN WELK VOLK?

door Menashe Har-El, emeritus hoogleraar geografie Universiteit van Tel Aviv

Jeruzalem, juni 2018

Geliefde partners voor Zion,

Shalom en zegen worden u toegewenst uit Jeruzalem!

“Gij zult opstaan, U over Sion erbarmen, want het is tijd haar genadig te zijn, want de bepaalde tijd is gekomen;

Want uw knechten hebben behagen in haar stenen, zij hebben deernis met haar puin.” (Psalm 102:14-15)

Onze grote generatie werd uitgekozen om de wonderen van Zion voor onze eigen ogen te zien. Het bijeenverzamen en de onafhankelijkheid van de staat Israël, van Holocaust tot overleven. Ik ben dankbaar dat ik er deel van uitmaak. Ik ben ook dankbaar voor uw vrijgevigheid in het helpen van het Land Israël. Samen zijn we partners voor Zion en voor Jeruzalem.

Met hartelijke dank,

Shlomo

Eretz Israel - het Land Israël

Een onderzoek van de band tussen diverse bevolkingsgroepen met Eretz Israel door de generaties heen levert het volgende scenario op:

De **Kanaänieten**, de bewoners van het land, vestigden zich in de vlakten en in de dalen, die ook vandaag de dag slechts een klein deel van het land uitmaken. Maar dit was wel het gedeelte van het land waar landbouw en veeteelt het gemakkelijkst te realiseren waren. De resterende 75% van Eretz Israel was rotsachtig en voornamelijk bebost.

Koning Salomo en zijn nakomelingen waren de eersten in de geschiedenis van Eretz Israel die iets aan de verlaten aanblik van Jeruzalem, de heuvels en de woestijn gingen doen. Hij ontwikkelde hier vijf nieuwe technieken. Er staat dat Salomo, die 40 jaar regeerde, 150.000 steenhouwers en lastdragers op de berg aan het werk zette. Zij stonden onder toezicht van 3.600 opzichters die erop toezagen dat het werk gedaan werd met de ijzeren gereedschappen die hij bezat.

Het gaat om de volgende technologische uitvindingen en pioniersontwikkelingen van de Israëlieten, en de resultaten ervan:

1. **Terrassen** werden op de heuvels en in de woestijn aangelegd voor akkerbouw. Het water werd door de terrassen vastgehouden voor de landbouw. De kinderen van Israël gebruikten 56% van de heuvels rond Jeruzalem voor deze terrascultuur. Dit enorme project maakte de export van rode wijn en olijfolie uit de heuvels en de kuststrook naar hun bureaus in de woestijn mogelijk. Zo veranderde het volk Israël de rotsachtige, beboste heuvels in *“een land van koren en most, een land van brood en wijngaarden”* (Jes. 36:17).
2. **Wateropslag** - de cultuur van wateropslag in een kurkdroog gebied, waarvan gezegd wordt: *“De aarde, die nooit van water verzadigd wordt”* (Spr. 30: 16). In Jeruzalem en in de heuvels rond de stad kende men vijf soorten installaties en methoden om water op te slaan. Een cisterne (waterreservoir) in elk huis; de Bir ‘ayuv bergbron in Ein Rogel bij Jeruzalem – de enige in het land; 15 enorme waterreservoirs in de hoofdstad; bronnen en tunnels; en lange waterleidingen. Onder Israëlitische heerschappij heeft Jeruzalem nooit een watertekort gekend, niet in vreedstijd en niet in oorlogstijd.
3. **Hout-, steen- en metaalbewerking.** Koning Salomo was de eerste die de bossen en ijzermijnen van het land beheerde. Hij ontwikkelde ook de productie van ijzeren wagens voor zijn legers en dreef er met vier landen handel in: Egypte, Chet, Aram en Kewe (1 Koningen 10:28-29).
4. **Architectuur.** De Kanaänieten bouwden forten en gebouwen van stenen van klei; alleen voor de fundering gebruikten zij ruwe steen. Salomo en de koningen van Juda begonnen met grote bewerkte stenen te bouwen. Koning Herodes en zijn opvolgers bouwden vestingen en de grote tempel, bouwwerken die toen uniek in de wereld waren. Het plein van de tweede tempel is in tien jaar tijd aangelegd door 10.000 joodse arbeiders. Jeruzalem, de heilige hoofdstad, was toen omringd door een 7 km lange hoge muur en 70 versterkte vestingsteden in de heuvels van Judea. Deze steden vormden een veiligheids gordel in de oorlogen met vijf rijken: Egypte, Assyrië, Babylonië, de Grieken en Rome.
5. **Wegenbouw** en bergwegen. De Kanaänieten en andere volken legden veel wegen aan, voornamelijk in de kustvlakte en in de dalen. De kinderen van Israël plaveiden 38 paden in de heuvels van het heilige land, met name in de heuvels van Judea.

We lezen:

“En Ik zal al mijn bergen tot een weg maken en mijn heerbanen zullen opgehoofd worden” (Jes. 49:11).

De unieke bijdrage van het volk Israël in de 1440 jaar dat zij het land hebben geregeerd, zat hem dus enerzijds in het doorgeven van het **geloof in één God**, anderzijds in het verschaffen van de materiële cultuur van de vijf technieken. Weinig volken in de wereld hebben in de oudheid zoveel gedaan aan de vormgeving van het oerlandschap van hun vaderland als het volk Israël.

Tegenwoordig is het wel duidelijk wie Eretz Israel, dat in de Bijbel 2.521 keer genoemd wordt, en Jeruzalem-Sion, dat in de Bijbel 821 keer en in de literatuur van de joodse wijzen 3000 keer wordt genoemd, hebben opgebouwd.

Bijdrage van Arabieren en Moslims

En hoe zit het nu met de bijdrage van de Arabieren en de moslims aan de ontwikkeling van Jeruzalem en het land tijdens de 1090 jaar van hun overheersing? De beroemde islamitische geschiedschrijver Ibn Khaldun (1332- 1406) schreef dat “landbouw voor Arabische bedoeïenen verachtelijk werk is”, omdat de Arabieren nomaden waren die vrij wilden zijn. Fysiek werk maakte slaven van hen. Onder de moslims zijn er dus geen huizen in Eretz Israel gebouwd, behalve in Ramle. En zelfs daar is Israëlitisch aardewerk gevonden. In Jeruzalem het zelfde beeld: de Omajjaden bouwden er alleen hun paleizen, de Rotskoepel en de El Aksa moskee. Bewijzen hiervan levert de hadith, overgeleverde spreuken van de profeet Mohammed en zijn volgelingen. Zij hebben gezegd dat “het bouwen van Jeruzalem leidt tot de verwoesting van Jathreb, wat hun heilig El Medina is. Wie in dorpen zit, is als degene die in graven zit.” Vandaar dat Jeruzalem en Eretz Israel onder hun bestuur verwaarloosd werden.

Het is belangrijk te benadrukken dat de Arabieren, die oorspronkelijk uit Arabië komen, het land binnenvielen, veroverden en bestuurden vanuit Damascus, dat slechts 114 jaar lang de hoofdstad van de Omajjaden is geweest. De andere veroveraars waren moslims die geen Arabieren waren: de Abbasieden uit Perzië, wier hoofdstad Bagdad was; de Noordafrikaanse Berbers, wier hoofdstad Cairo was; de Ajubbieden uit Armeens Koerdistan, die Cairo en Damascus als hoofdstad hadden; de Mamelukken, de zonen van Turkse slaven, wier hoofdstad Cairo was; en de Turken met Istanbul als hoofdstad.

De Arabieren beschouwden de gebieden Judea, Samaria en Rabat Ammon binnen het koninkrijk der Omajjaden als onderdeel van het district Palestina. Palestina is geen Semitisch Arabische naam, maar een Filistijnse, die wordt geassocieerd met de volken aan zee. In de Koran, de voor moslims heilige geschriften, komt de naam nergens voor. Professor Benzion Dinur gelooft dat het Palestijnse volk niet eens bestond toen de moslims het land regeerden. De Arabische godsdienst, taal en cultuur komen immers uit het vaderland Arabië.

Jeruzalem niet in de Koran

De naam Jeruzalem wordt in de Koran niet genoemd. De stad is nooit een islamitische hoofdstad geweest. Integendeel, onder de moslims was Jeruzalem een van de armste steden. Bovendien werd het vanaf de verovering door de Arabieren tot het einde van de tiende eeuw Illia genoemd,

naar de Romeinse keizer Illius Adrianus die de namen Judea en Israël van de aardbodem wilde laten verdwijnen. Tot de tiende eeuw komt de naam Illia voor Jeruzalem dan ook op hun munten voor.

Volgens prof. Y. Hasson is de naam Al-Haram el Kuds el Sharif (de heilige stad) ontleend aan de Arabische term voor heilige stad, die in de Bijbel 37 keer als de joodse heilige stad wordt genoemd.

“Waak op, waak op, bekleed u met sterkte, Sion, bekleed u met uw pronkgewaden, Jeruzalem, heilige stad. Want geen onbesnedene of onreine zal meer in u komen”(Jes. 52:1).

Vervalste hadiths (overleveringen)

Goldziher (1850-1921), de grandioze joodse onderzoeker van de islamitische geschiedenis, beschreef dat de Arabieren vervalste hadiths hadden die gebaseerd waren op bijbelverzen, uitspraken van de wijzen, de ‘niet kanonieke’ boeken, het Nieuwe Testament, het ‘Onze Vader’, Griekse filosofie en Perzische en Indiase parels van wijsheid. “Al deze hadiths zijn zogenaamd islamitisch en uitspraken van de profeet Mohammed.”

De vierde conferentie over onderzoek van de Islam, die in Cairo is gehouden, publiceerde hadiths over verraad, leugens en moord, die door de profeet Mohammed waren samengesteld. “Onder joden is verraad een aangeboren afwijking, de hypocritische jood wordt bij de eerste de beste gelegenheid verraderlijk”, “Leugens zijn zonden, tenzij ze in het voordeel zijn van moslims, hun welzijn vergroten en hen voor rampen behoeden”, “De tijd is rijp dat moslims opstaan en de joden gaan bevechten en doden; de joden zullen worden bedekt door rotsen en bomen die uitroepen: ‘O, Godsdienstige moslims, er verstoppen zich joden tussen ons, kom ze doden!’”

Rambam over kinderen van Ismaël

In zijn brief aan de joden van Jemen spreekt de Rambam (Maimonides), die in Spanje, Marokko en Cairo onder islamitisch bestuur had geleefd, over de kinderen van Ismaël. “Er is geen volk dat tegen Israël is opgestaan dat ons zoveel schade heeft berokkend als Ismaël, ons zo heeft vernederd en onze waarden zo gebagatelliseerd en de haat tegen ons zo heeft geïntensiveerd... hoewel wij onder hun vernedering, hun leugens en valsheden hebben geleden, dingen die mensen niet kunnen verdragen... omdat onze wijzen, die wij in ere houden, ons leerden de leugens en valsheden van Ismael te verdragen door ze aan te horen en te blijven zwijgen... ondanks dit alles zijn we nooit van hun kwaad en onderdrukking verlost, maar hoewel wij verdroegen en ervoor kozen om in vrede met hen te leven, begonnen zij strijd en oorlogen tegen ons.”

Geen heilige islamitische plaats

Professor Gil, een islamonderzoeker, beweert dat Mohammed in het begin van zijn carrière als profeet in Medina 18 maanden lang in de richting van Jeruzalem bad om de joden van Arabië te beïnvloeden zijn leer te accepteren. Verder zegt Gil dat Ja'afar al Zadak, de imam die in de 8ste eeuw de Koran interpreteerde, zei dat Jeruzalem binnen de Islam

geen heilige plaats was en zelfs in tegenspraak met de islamitische godsdienst was.

De beroemde islamitische geograaf Yaqut (1179-1229) schreef: “De Indiase stad Multhan was heilig voor de Indiërs en de Chinezen, zoals Jeruzalem heilig is voor de joden en de christenen en Mekka voor de moslims”. En de beroemde wijze moslimtheoloog Ibn Taymiyah (1263-1328) schreef het volgende over de El Aksa moskee in Jeruzalem: “Het is verboden een ring om de Rots en de El Aksa moskee aan te leggen en er dieren te slachten... er is geen bijzondere haram (heiligheid) in Jeruzalem... wie deze verboden overtreedt, is een ketter die de Islam verloochent. Hij moet gevraagd worden berouw te tonen. Doet hij dat, prima, doet hij het niet, dan moet hij gedood worden.”

Na de dood van Mohammed ontstond er onder de kaliefen (vervangers van de profeet) onenigheid en werden sommigen vermoord. Als gevolg hiervan verplaatste kalief Muawiya in 660 zijn hoofdstad naar Damascus. Daar vestigden de Omajjaden de soennikaste, terwijl de sjiieten (Ali en zijn afstammelingen) in Mekka bleven. Toen kalief Ibn Zubeir, een vijand van de Omajjaden, in Mekka regeerde, beheersten de kaliefen van Damascus ook Eretz Israël. Om een alternatief voor Mekka te creëren bouwden zij moskeeën op de joodse Tempelberg met de bedoeling de gelovigen over te halen daar te bidden.

Rotskoepel en El Aksa gebouwd

Abd al-Malik, een kalief van de Omajjaden, bouwde in 691 de Rotskoepel. Zijn zoon, kalief el Walid, bouwde in 705 de El Aksa moskee. Zij introduceerden ook het geloof dat Mohammed in een droom vanaf de Tempelberg op zijn befaamde paard naar de hemel was opgevaren, hoewel dit volgens de Koran in Mekka gebeurde en hij de El Aksa moskee in Mekka's zevende hemel zag en niet in Jeruzalem.

Volgens onderzoeker Hasson wordt de El Aksa moskee in de 210 meter koranverzen op de muren van de Rotskoepelmoskee in Jeruzalem niet genoemd, zelfs niet één keer. Daarentegen bewaart de Rotskoepel een vers dat de bouw ervan door Abd al-Malik, de kalief van de Omajjaden, in 691 noemt. Toen de Abbasieden het land in 750 op de Omajjaden veroverden, liet kalief Mamoun de naam Abd al-Malik van de inscripties verwijderen en de zijne ervoor in de plaats zetten. Hij vergat echter de bouwdatum weg te halen. En zo werd het bedrog van de kalief, de islamitische afgevaardigde van de profeet, ontdekt.

Laten we nu zien wie Eretz Israël veroverd heeft.

Laten we eerst vaststellen dat het volk Israël als eerste de grenzen van het land van Dan tot Eilat heeft vastgelegd. Zij gebruikten Hebreeuwse namen, die hun stempel hebben gedrukt op gebieden en nederzettingen.

Hebreeuwse namen

Die namen waren: Yehyda (Judea) en de Negev, Edom en Moav, Shomron en Gilad, Galil en Golan, Choran en Baschan. De namen Jeruzalem en Hebron, Givat Shaul en Givon, Mizpe en Beit El, Shechem en Shilo, Shomron en Tirza,

Pnuel en Machanaïm, Dan en Kadesh, Har Habayit (Tempelberg) en Massada, Herodian en Michvar, Beir Zur en Beitar, Gamla en Yodfat zijn door alle generaties heen niet alleen maar namen van nederzettingen geweest, maar ook van provinciehoofdsteden, vestingen en rituele plaatsen.

De landbouwterrassen en resten van wegen zijn nog steeds te zien, als gedenksteden en eeuwige monumenten van het pionierswerk van de opbouw van Jeruzalem en Eretz Israël. Een volk als het volk Israël, dat bouwt en schept, ontwikkelt en vernieuwt van de fundering tot de dakspanten, kun je toch **geen ‘veroveraars’ van hun eigen werk en levensprojecten noemen.**

Aan de andere kant, wat hebben de Arabieren en de moslims gedaan en gemaakt in een land dat niet het hunne was?

De Omajjaden veroverden en regeerden Jeruzalem, de vroegere hoofdstad en heilige stad van het volk Israël, vanuit hun hoofdstad Damascus. Onder hun bestuur werd Jeruzalem, de heilige stad, aan zijn lot overgelaten. Ze hebben de stad zelfs drie keer verwoest in hun oorlogen tegen hun broeders en tegen hun christelijke vijanden.

In 745 bevocht de Omajjadenkalief Marwan II zijn bedoeïenenbroeders uit Mekka, die Jeruzalem belegerden. Marwan vernielde de muren van ‘zijn’ stad omdat hij bang was dat wanneer de bedoeïenen uit Mekka wonnen, zij zich waarschijnlijk op de muren zouden verschansen. Volgens de islamitische overlevering werden er in die oorlog zoveel mensen gedood dat men jarenlang de botten van hun armen en benen als tentharigen gebruikte. Toen de Abbasieden het land van de Omajjaden overnamen, werd Abu Ivan van Egypte naar Eretz Israel gestuurd om er de overgebleven Omajjaden te bevechten. Hij zond 3000 schedels van Omajjaden naar Egypte (volgens Gil).

De Ayubied Salah a Din veroverde Jeruzalem in 1187 op de Kruisvaarders die er toen heersten. Hij vernielde de muren en liet ze zo om te voorkomen dat de Kruisvaarders terug zouden komen, de stad heroverden en zich er nestelden.

De Ayubiedenvorst Muattam Issa bouwde de muren van Jeruzalem in 1212 op en verwoestte ze weer eigenhandig in 1219 omdat hij bang was voor een verovering door de Kruisvaarders.

Onder drie islamitische dynastieën (de Omajjaden, de Ayubieden en de Mamelukken) was Jeruzalem dus voor het eerst in zijn geschiedenis sinds de dagen van de Kanaänieten zonder muur. En dat duurde tot de Turkse verovering, 320 jaar later. Wie anders dan een veroveraarsvolk kan zijn heilige stad zo beschermen? Tijdens de zesde kruistocht vocht Friedrich II tegen de Ayubieden.

In 1229 belegerde hij hun hoofdstad Cairo. De bedreigde Egyptenaren gaven Jeruzalem en het heuvelland van Judea over aan de Kruisvaarders in ruil voor hun terugtrekking. Wat is er voor de moslims dan zo heilig aan El Kuds Al Sharif?

Een woest en verlaten land

Aan het eind van de Arabische en islamitische overheersing van een land dat niet het hunne was, lag Eretz Israel er woester en meer verlaten bij dan in enige andere periode in zijn geschiedenis. Door al die oorlogen was de akkerbouw op de terrassen verwaarloosd. De kustvlakte en de dalen waren tot moerassen geworden waar het wemelde van de malaria-muskieten. Alle wegen waren verwoest en het vervoer per kar, dat al sinds de tijd van de Kanaänieten bestond, was onmogelijk geworden. Tot 1860 vervingen kamelen het wiel.

Onder de moslims was Jeruzalem een van de armste belangrijke steden in Eretz Israel. Qua economie en bevolkingsaantal stond het op de vierde plaats, achter Ramle, Gaza en Safed. Daarentegen besloeg de stad in de periode van de tweede tempel een oppervlakte van 182 hectare en was het een van de meest versterkte steden ter wereld.

Historische samenvatting van historische rechten

De Romeinen en hun Byzantijnse (christelijke en orthodoxe) opvolgers vielen Klein-Azië (Anatolië) binnen en veroverden het op volken die de Hettieten en andere volken hadden verdreven en opgenomen. De Byzantijnen vestigden er in de vierde eeuw een rijk dat 1123 jaar zou standhouden. Hun hoofdstad was Konstantinopel (Istanbul), waar zij de mooiste kerk ter wereld bouwden, de Agia Sofia. Toen de islamitische Turken het gebied op de Byzantijnen veroverden, maakten zij van die kerk een moskee.

Zo gedroegen de Arabieren en de moslims zich na hun invasie en verovering van Eretz Israel en bij de bouw van de El Aksa moskee op onze joodse Tempelberg, op onze berg Moria in Jeruzalem. Volgens veel islamitische geestelijken en onderzoekers klopt de heiligheid van Jeruzalem en de El Aksa moskee voor moslims helemaal niet. En als dat zo is, laten de Arabieren dan zo vriendelijk zijn de enige tempel van het volk Israël en de plaats waar Isaäk werd geofferd te verlaten. Waar heb je vandaag de dag een hoofdstad voor twee landen en een tempel voor twee volken, waarvan het ene scheppend bezig was en het andere beëindigend, het ene bijdroeg en het andere vernielde?

Er is een interessante hadith uit de tijd van de profeet Mohammed, die beweert “Mekka, dat wil zeggen het land Sion”. De profeet wilde de joden van de door moslims veroverde gebieden beïnvloeden, aangezien zij de enigen waren die weigerden de Islam te accepteren en in de richting van Mekka te bidden. Als dat zo is, wat zou er dan gebeuren als de joden in onze tijd de opdracht van bovengenoemde hadith accepteerden en een joodse synagoge en tempel bovenop de Ka’aba in Mekka bouwden, zoals de Arabieren op de tempelberg hebben gedaan?

Ik vertrouw erop dat de profetie van Jesaja in vervulling gaat die zegt: *“De zonen uwer verdrukkers zullen deemoedig tot u komen, aan uw voeten zullen al uw versmaders zich neerwerpen en zij zullen u noemen: De stad des HEREN, het Sion van de Heilige Israëls”* (Jes. 60:14).

AVG

Er is veel drukte rondom de nieuwe privacy wetgeving, die vaak wordt aangeduid met AVG. Veel bedrijven benaderen u en mij, met de mededeling dat ze onze gegevens ‘braaf’ zullen behandelen.

Wij hebben ons vanaf het ontstaan van onze stichting - ruim 42 jaar geleden - altijd gehouden aan de regel: beschaam het vertrouwen niet. En dat blijven wij doen. Uw gegevens worden aan niemand buiten de organisatie doorgegeven.

ANBI

Giften aan een ANBI-organisatie zijn aftrekbaar voor de inkomstenbelasting. Dus ook uw giften aan ons werk komen daarvoor in aanmerking. Wij hebben de Jaarrekening over 2017 op onze website geplaatst.

PORTOKOSTEN

Het kan de ontvangers van de gedrukte nieuwsbrief zijn opgevallen, dat deze vanaf dit jaar niet via POSTNL, maar via SANDD wordt verspreid. Omdat we veel via e-mail verspreiden en weinig per post, kunnen we geen aanspraak meer maken op het voordelige periodiekentarief van POSTNL. Bij SANDD bestaat gelukkig wel een voordelige regeling voor kleine partijen. Op deze manier houden wij het financiële hoofd boven water.

DANK U!

Wij danken al onze trouwe donateurs, die ons werk mogelijk maken. Een vaste regel is dat we elke donateur een bedankje sturen voor giften vanaf € 25. Donateurs die hebben aangegeven dat ze geen bedankje willen ontvangen, krijgen natuurlijk geen persoonlijke bedankje, maar dat we wel degelijk dankbaar zijn, mag duidelijk zijn.

Ruud

WAAR IS DE ONAFHANKELIJKHEIDSVERKLARING?

door professor Meron Medzini van de Hebreeuwse Universiteit van Jeruzalem

Op 14 mei 1948, 5 Iyar 5708, heerste er een onbeschrijfelijke sfeer in het Tel Aviv Museum. Aan een tafeltje zat David Ben Gurion en aan zijn zijde waren de mensen die de leden van de regering van de onafhankelijke staat Israël zouden vormen. Zij zouden functioneren voordat de nieuwgeboren staat algemene verkiezingen zou kunnen houden.

Groot-Brittannië zou “Palestina” verlaten, de VN hadden besloten tot een verdelingsplan, wat betekende dat Joden en Arabieren hun eigen land konden krijgen. De Joden accepteerden het plan, maar de Arabieren niet. Een groot deel van de internationale gemeenschap steunde het idee van een Joodse staat, waaronder de Verenigde Staten en de Sovjet-Unie, maar ze wisten dat de nieuwe staat vanuit verschillende richtingen tegelijk zou worden aangevallen. Velen waarschuwden dat het een massale zelfmoord zou zijn, om aan te kondigen dat de staat Israël was gevormd. De Verenigde Staten twijfelden. De Joodse officieren wisten dat het leger uit een kleine groep soldaten bestond, die onvermoeibaar zouden vechten en ze verwachtten dat de kans van Israël om de Arabische aanval te overleven 50/50 was. De Joodse leiders beseften dat ze nu de kans hadden om Eretz Israel uit te roepen, anders zou het nog 2000 jaar duren!

Over enkele ogenblikken zou Ben Gurion de Onafhankelijkheidsverklaring voor de radio voorlezen, maar waar was die verklaring? Een paar minuten voor de afgesproken tijd kwam Zeev Sharett met het document. Hij had moeite gehad om van de Keren Kayemet-hal naar het museum te komen vanwege de menigte die zich in de stad verzamelde. De vreugde was euforisch en een droom zou werkelijkheid worden als David Ben Gurion de Onafhankelijkheidsverklaring op tijd kon lezen. De moderne staat Israël werd geboren!

Volgend jaar in Jeruzalem

Ongeveer 2000 jaar geleden werden de Joden uit hun land verdreven en wanneer begon de droom van het herstel van Israël? De beroemde rabbijn en theoloog Abraham Joshua Heschel schrijft in zijn boek *An Echo of Eternity*: wederopbouw begon op hetzelfde moment, toen ze werden verbannen uit hun land. Het verlangen, de vastberadenheid en het objectieve bewustzijn zijn er altijd al geweest. Toen ze zich buiten het Land bevonden, waren de Joodse begroetingswoorden altijd “Le shana ha’baa b’yerushalaim” (volgend jaar in Jeruzalem).

Jeruzalem werd in 70 AD door de Romeinen vernietigd en de moderne staat Israël werd een realiteit in 1948. (In het jaar 135 gaven de Romeinen het gebied dat nu Israël en Jordanië heet de naam Palestina). Sinds deze periode is het land nooit een nationaal thuisland voor andere volken geweest en is het geen onafhankelijke staat geweest.

De heilige steden in het Jodendom zijn Jeruzalem, Hebron, Safed en Tiberias. Safed en Tiberias kregen deze status van-

wege gebeurtenissen die hebben plaatsgevonden tijdens de diaspora. Niet alle mensen vertrokken in het jaar 70, er bleef nog steeds een Joodse bevolking in het land. Toen de Joden werden gedwongen om Judea te ontvluchten, bleven velen in Galilea. Zippori werd samen met Tiberias het nieuwe centrum van het Joodse leren. Veel Joden in de diaspora verlangden naar hun thuisland en in de Middeleeuwen vestigden zich verschillende joodse leraren in het land. De stad Safed en het gebied rond het Meer van Galilea waren centra voor de interpretatie en verklaring van het Jodendom. Onder de Joden die Hebron en de graven van de aartsvaders bezochten, was ook Mozes Maimonides, die na zijn dood in Tiberias werd begraven.

Vervolging en pogroms hebben het leven in de diaspora gemarkeerd, en toen er geen andere uitweg uit deze situatie was, schreef de Hongaarse journalist Theodor Herzl het boek “De Joodse Staat” waarin hij uitlegde dat de enige uitweg was, dat de Joden een eigen land kregen. Dit idee was al geïntroduceerd door andere groepen die dezelfde mening hadden, maar Herzl werd beschreven als de vader van de moderne zionistische beweging. Het eerste zionistencongres vond plaats van 29 tot 31 augustus 1897 in Bazel.

De nieuw gevonden hoop op een thuisland zorgde voor inspiratie en enthousiasme en uiteindelijk begon de hoop te groeien, op een land zonder vervolging en ontberingen, maar er waren ook veel sceptici.

Er was iemand die zich snel realiseerde dat als je een eigen land gaat krijgen, je een taal moet hebben die de mensen verenigt. Eliezer Ben Yehuda werd geboren in Wit-Rusland. Hij emigreerde in 1881 naar het toenmalige Ottomaanse Palestina en ontwierp al snel het eerste woordenboek van het Modern Hebreeuws. Het Hebreeuws in de ballingschap was de taal van de Bijbel en van het gebed. Veel joodse schrijvers hebben zich aangemeld voor cursussen in modern Hebreeuws. De Duitse hoofdstad Berlijn was korte tijd in de vroege jaren 1920 een Hebreeuws literair centrum en tegen 1922 was het Hebreeuws zo gewoon dat het de officiële taal van de Joden in Palestina werd, onder Britse mandaat.

Aan het einde van de 19^e eeuw probeerden immigranten bestaande uit een verscheidenheid aan jongeren te ontsnappen aan zware pogroms in Oost-Europa. De hoop om het land op te bouwen en terug te keren naar de landbouw, inspireerde deze jongeren om hun eigen toekomst in het land te creëren. De eerste collectieve boerderijen (kibbutzim) werden opgericht. Veel jongeren kwamen uit Oost-Europa waar revolutionaire krachten werkten om “de macht aan het volk” te geven en deze geest heerste ook in de nieuwe kibboetsbeweging. Deze traditie van collectief, gemeenschappelijk eigenaarschap en samenwerking heeft uiteindelijk zijn stempel gedrukt op de nieuwgevormde staat Israël.

Al in 1905 accepteerde de Bezalel Academie voor Kunst in Jeruzalem studenten. Tel Aviv werd in 1909 gesticht op de duinen naast de stad Jaffa. De Hebreeuwse Universiteit werd in 1925 ingewijd. In 1948 waren er ongeveer 650.000 Joden in het Engelse Palestina.

Het was niet zo eenvoudig om de Haredi (Ultra Orthodoxe Joden) met hun tradities en strikte kleding te verenigen met de 'wereldse' kibboetsniks in korte broek. Er was ruimte voor iedereen in de Onafhankelijkheidsverklaring die werd afgekondigd in mei 1948, zelfs de minderheden worden vermeld:

“De staat Israël zal de ontwikkeling van het land bevorderen ten behoeve van al zijn inwoners; zal gebaseerd zijn op voorschriften van vrijheid, gerechtigheid en vrede die door de Hebreeuwse profeten worden onderwezen; zal de volledige sociale en politieke gelijkheid van al haar burgers handhaven zonder onderscheid van ras, geloof of geslacht; garandeert volledige vrijheid van geweten, godsdienst, opleiding en cultuur; zal de heiligheid en onschendbaarheid van heiligdommen en heilige plaatsen van alle religies waarborgen; en zal zich inzetten voor de principes van het Handvest van de Verenigde Naties.”

De buurlanden waren gezworen vijanden van Israël. In 1964 werd de PLO opgericht, die bekend werd om zijn terroristische aanvallen zowel binnen als buiten Israël. Maar Israël ontwikkelde zich en werd, ondanks zijn kleine omvang een militaire en burgerlijke macht waarmee rekening moest worden gehouden.

Dit jaar is de staat Israël 70 jaar oud. Het is een natie die internationale bewondering wekt als het gaat om het vermogen om immigranten op te nemen, de ontwikkeling van moderne landbouw, zonne-energie, wateronderzoek, industrie, technologie, hightech, medisch onderzoek en vele andere dingen, ondanks het feit dat het elk moment zijn grenzen in de gaten moet houden vanwege bedreigingen van buitenaf. Het land is prachtig en de mensen behoren volgens onafhankelijke enquêtes tot de gelukkigste ter wereld. De immigratie is doorgegaan, nu vluchten velen voor antisemitisme in Europa en vinden een nieuw thuis in Israël. Uit het laatste bevolkingsonderzoek in april 2018 blijkt dat er meer dan 8 miljoen Israëlische burgers zijn. Hiervan is ongeveer 20 procent Arabisch.

Israël heeft een levendige democratie en een vrije pers. De president, Reuven Rivlin, heeft een soortgelijke functie als de Zweedse koning als vertegenwoordiger van de natie, maar hij is het staatshoofd. Het meest gezien en gehoord in de media is de premier die op dit moment Benjamin Netanyahu is. Het is lang geleden dat een partij een meerderheid had in de Knesset (het parlement) en daarom is het bij het vormen van een coalitieregering gebruikelijk om te onderhandelen en nog eens te onderhandelen, met compromissen en beloften. Er zijn veel verschillende meningen en voor de velen die uit meer totalitaire landen komen, is het volkomen nieuw om in vrijheid hun mening te kunnen uiten, zowel in woord als in geschrift.

Onlangs heeft de natie Israël twee jubilea bekendgemaakt, één voor de slachtoffers van de holocaust en de andere voor gevallen soldaten en slachtoffers van terreur. Iemand zei:

“We hebben twee jubilea:

Het eerste om herinnerd te worden aan de prijs die we moeten betalen om ons eigen land te hebben

Het tweede om herinnerd te worden aan de prijs die we moeten betalen als we geen land hebben”

Ewa Jonsson

AMI - Jerusalem Center for Biblical Studies and Research
stg. Centrum voor Bijbelstudie en Onderzoek
Postbus 386
www.bijbelcentrum.org

NL16 INGB 000 3199277
033-2459528
info@bijbelcentrum.org